

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

27. Quibus Principibus aduenerit S. Willibrordus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

Cyclus Solaris, est reuolutio (græce enim κύκλος est orbis seu circuitus) 28 annorum Solarium, non quod tantum spatij Sol consumat in percurrendo Orbe Signiferi suo proprio circulo, verum quod in 28 annis ad sua redeant principia omnes varietates, quæ ex littera Solati, id est Dominicali, ex Biffexto & concurrentibus eueniunt. Quod huic Cyclo deputentur 28 anni, causa est: cum singulæ hebdomadæ sint 7 dierum & biffexti solum 4 anno contingant, si 7 per 4 multiplicaueris, exurget numerus annorum 28 in quibus omnes diuersitates ex dictis causis prouenientes ad pristinam redibunt formam, & biffextus per omnes ferias id est dies hebdomadæ cucurrit. Modum inuestigandi quotus Cyclus Solaris sit quoque anno, lege apud Ioannem Stoefflerum in Kalendario Romano propositione 3.

Cyclus Lunar, qui & decennouennalis, 19. annos Solares comprehendit, in quibus prisca arbitrati sunt lunam, quam nonnumquam cum Sole habuit ad pristinam reuersionem & in totannis omnem diuersitatem compleri. Anni siue partes huius Cycli, vocantur aurei numeri.

DISSERTATIO XXVII.

Quibus Principibus aduenerit S. Willibrordus.

Ac de materia ait Marcellinus in vita Diui Swiberti apud Surium 1. Martij, Diuina comitante clementia celeriter in Wiltenburgum aduectos (Willibrordum & socios) anno 590, Pontificante Romæ Apostolico viro S. Sergio Papa anno suo 3; Imperante pijsimo Imperatore Iustiniano, ac regnante in Anglia glorioso Alfrido Rege Northumbro-
rum.

96 DE PRIMIS VETERIS FRISLÆ APOSTOLIS
rum: Episcopante in Ecclesia Colonienſi Aldewino 10. E-
piſcopo eiufdem Eccleſiæ:

Adhibeamus manum ad ſingula, illuſtremus, augmen-
temus.

(Pontificante Romę Sergio &c.) Erat verè annus 690. ter-
tius annus Pontificatus Sergij cõſentiētibus Clariffimo Ba-
ronio & Onuphrio exacto Principum RR. Inueſtigatore.
Is de Sergij temporibus ſummatim hæc: *Sergius Tiberij filius*
Antiochenus Syrus Panhormi in Sicilia ortus, R. S. E. Presbyter Car-
dinalis titulo S. Susanna ad duas domos à Cunone Papa factus, qui
Imp. Caſſ: Iuſtiniano, Leontio & Tyberio Abſimaro Augg. ſedit an-
nos 13. meſes 8. dies 23. Creatus 16. Kalendis Ianuarij anno 686,
conſecratus die Natali Chriſti. Ordinationes duas meſe Martij fe-
cit Episcoporum ſedecim, Presbyterorum octodecim, Diaconorum 4.
Obijt 6. Idus Septembris anno 701. indictione 14. ſepultus ad S. Pe-
trum P. C. Imp. Caſſ. Fla. Tiberij Abſimari Auguſti. Vacavit ſedes men-
ſem unum, dies 23.

Neque diſſentit, credo, Baronius aiens ſediſſe vltra an-
nos 13, meſes 8, tantum dies 14. Baronij enim computus
valet à die conſecrationis quo iam conſecratus coepit ple-
ne gubernare: Onuphrij verò à die electionis.

Et exigui momenti diſcrepantia eſt, quod Baronius di-
cat obiſſe 5. idus Septembris, Onuphrius 6. Oritur talis
diſcrepantia quod alius ſumat integros dies, alius inchoa-
tos: alius à vespere, alius à media nocte, alius ab aurora
diem inchoet. Adde vnus diei diſcrepantiam non debere
torquere Hiſtoricos; quod enim paulum diſtat non diſta-
re videtur. Plura de Sergio ad diſſertationem 95.

(Imperãte piſſimo imperatore Iuſtiniano) Erat is Iuſti-
nianus Iunior, de cuius annis Onuphrius accuratus calcu-
latorquem in PP. RR. libenter præ alijs ſequor.

Imp.

*Imp. Caesar Fl. Heraclius Iustinianus Iunior p. f. PP.
Augustus.*

*Augustus à Patre appellatus Constantinopoli
mortuo fratre suo Tyberio Casare anno
Domini DCXXCIII. coronatus à Theo-
doro XI. Patriarcha P. C. Constantini V.
Augusti anno XVII.*

*Imperavit annos XII. & menses V. cum
Patre annos II. Post Patrē mortuum, annos
X. menses V.*

*Solus imperare cepit die obitus Patris Constantinopoli circa Kalen-
das Februarij anno Domini DCXXCVI. post Consulatum suum anno
I. Coactus à Leontio, qui contra eum Imperium arripuerat, abdicauit
circa mensem Iulium anno Domini DCXXCVI Constantinopoli,
& relegatus est mansitq; exul Chersonæ, in Ponto annos X. Restitu-
tus mense Augusto anno Domini DCCVI. P. C. Apsimari Augusti
anno VI, Iterumq; imperavit cum solo Tyberio Constantino Cesa-
re annos plus minus VI. Occisus fuit cum filio Constantinopoli Idi-
bus Augusti anno Domini DCCXII. post secundum Consulatum
suum anno V. insidiis Philippici qui post imperavit. Vixit annos
XLII.*

(Pyssimo) Epitheton illud Iustiniano illi plane discon-
uenit : quamquam enim post recuperatum Imperium pi-
etatis aliquod specimen exhibuerit Pontificis pedes oscu-
lando humi prostratus, Priuilegia Ecclesiæ confirmando,
ante tamen destitutionem & post restitutionem ea impie-
tatis & crudelitatis genera exercuit, Deo per plagas
multas ipse iniquitatem contestante, vt potius impijsi-
mus, quam pijsimus debeat intitulari. Hæsito subinde
an non sit additum ab imperito Scriptore nesciente (est
N enim

enim textus ille Marcellini ab aliena manu omninò confusus) distinguere inter Iustinianum cognomento Magnum Imperantem anno Christi 527, cuius magna laus est in historijs & hunc Iustinianum Imperantem tempore aduentus SS. Willibrordi & Swiberti. Interim titulum Pijssimi videtur ei facile tributurus Hermannus Schedel, & transeat tanquam titulus honoris, vt consueto Imperatoribus more vocetur Pijssimus: illa enim speciosa attributa magnatibus, non significant qualitatem in ipsis actū residentem, sed qualitatem debitam vel conuenientem tali statui.

(Regnante in Anglia Alfrido) Erat tūm Anglia, potius Britannia postmodum dicta Anglia, dissecta in septem regna, inter quæ erat Northumbrorum; cui in aduentu S. Willibrordi præsidebat Alfridus Rex Nonus, & quidem quintum annum, quantum colligere est ex Beda. Alfridum describit ita Malmesburiensis l. 1. *Egfredi nec cum insignior fama ubiq; loqueretur, etiã ad fratres Alfridi aures Anxia præcipiti peruenit epistola pennã. Is quia nothus erat, factione Optimatū, quamquã senior, regno indignus aestimatus in Hyberniã seu vi seu indignatione secesserat. Ibi & ab odio germani tutus & magno otio litteris imbutus, omni philosophia composuerat animū; quocirca Imperii habenis habiliorẽ aestimantes qui quondam expulerant, ultrò expetiuerunt. Necessitas medelam ad preces refudit: nec eos ille sua spe frustratus est: nam per decem & nouem annos summa pace & gaudio Prouincia præfuit, nihil unquam, præterquam in persecutione magni Wilfridi, quod liuor edax carpere posset, admittens. Habuit successorem filium Osredum octo annorum puerum, qui per undecim annos regnavit.*

(Episcopante in Ecclesia Coloniensi Aldewino decimo Episcopo.) Hic Aldewinus siue Aldeluinus aut Adelunius decimus numeratur Episcopus à Francisco Irenico lib. 3. exeg. Germaniæ cap. 36. qui ait: quo sæculo ille Præfulatus Colo-

Colo.

Coloniensis exorsus fuerit, nulli, nec in eorum Annalibus liquere. Multos Maternum illic primum præsulē fuisse dicere, vt eorum Catalogus. Id tamen veritati proximum esse secundum Archiepiscopum existisse Seuerum anno Domini 343. Constantini temporibus. Interim enim ob fidei Christianæ persecutores nullum præsuisse huic Episcopatu. Alij sub Tungrorum ac Treuirorum Thyarâ subiectos Colonienses fuisse tunc temporis arbitrantur, à quibus tertius Euergillus refertur, Solinus quartus, inde Simonius, Remedius, Cunibertus, Boraldus, Gyso, Adelwinus. Variant itidem non parum catalogi Archiepiscoporum Coloniensium. Demochares inter primos reponit Irenico non nominatos. Rursum Baronius ex iudicio Reuerendissimi Domini Lindani Episcopi Ruremundensis opinatur secundum Episcopum Coloniensium fuisse alterum Maternum primo cognominem temporibus Constantini Magni, quem tamen Demochares & Irenicus ignorant. Gazæus in historia Ecclesiastica Gallica secutus Baronium duos Maternos enumerat, & Aldewinum XII. In his Authorū dissidijs consultus à me V.P. Georgius Garnefelt Carthusianus Coloniensis Presbyter, qui in Annalibus Coloniensibus cōtexendis multo tempore & multum accurate laborauit, Respondit, Aldewinum non esse præcisè decimū Episcopum Coloniensem. Quapropter illa verba, Decimo Episcopo Coloniensis Ecclesiæ, se putare ab aliquo Glossatore in margine annotata, deinde à Librario cum textu coniuncta. Huius viri fidei ego acquiesco.

Ad nauigante Apostolico viro Franciæ sceptrum tenebat Theodoricus Rex. De cuius annis inchoati & finiti regiminis admodum variant Historici. Sunt qui anno 690. vitā celsisse, plures vsque in annum 694. eandem prorogasse affirmāt. Per huius Theodorici (inquit Gaguinus in historia

Francorum) incuriam atque socordiam res Francorum deterior facta est, quippe cum Respublica cubicularijs Regiis & Præfecto Palatii liberè crederetur : Regi verò per inertiam mos inoleuit Palatio nisi ad Kalendas Maj non egredi, moderationem omnem aliis permittere, ostendere se populo vno dumtaxat die, à quo salutatus & munere donatus, cum & ipse reciproca populo dona exhibuisset, domum abire, ibique toto anno incolere. Primo anno Regno eiectus, postmodum restitutus multarum barbarum in Francia origo fuit instigatore Ebroino tyranno. Consule eundem Gaguinum & Trithemium in compendio Regum Francorum.

In eorundem aduentu pacificè in Maioratu Fræciæ & Austrasiæ agebat Pipinus quartus Dux Brabantiaë inscriptus. Maioratum Francicum extorsit à Theodorico Rege deuicto cum antea tantum esset Maior Austrasiarum.

Tungrensi Cathedræ insidebat S. Lambertus Episcopus 29. per Pipinum ab exilio reuocatus : eratque annus eius 33.

In Cathedra Eboracensi Regni Northumbrorum in Britannia agebat S. Wilfridus restitutus, vtramque parochiam Eboracensem & Hagulstadsensem regens, expulsis qui eas occupauerant Bosa & Ioanne: Verum eodem anno siue ante accessum S. Willibrordi, siue post iterum pellitur Bosa Hagulstadsensem, Ioanne Eboracensem repetentibus. De his tribus postremis Principibus fusius in sequentibus legito.